



THE
NOWHERE
a senkise-lányok
GIRLS

„Motiváló, brutálisan őszinte
és összetetten valóságos”

– *Buzzfeed*

fine ●
selection

AMY REED

AMY REED

THE

NOWHERE
a senkise-lányok

GIRLS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Nekünk

Ha te nem mented meg magad, senki sem fog.

– Alice Sebold: *Lucky*

MI.

Prescott, Oregon.

Néesség: 17 549. Tengerszint feletti magasság: 176 méter.

Harminc kilométerre keletre Eugene-től és az Oregoni Egyetem-től. Kétszáztíz kilométerre délkeletre Portlandtól. Félúton egy agrár-város és egy előváros között. A Spartans otthona. (Hajrá, spártaiak!)

Rengeteg lány otthona. Rengeteg „majdnem nő” otthona, akik arra várnak, hogy felserdüljenek.

A teherautó tolóajtaja először nyílik ki a Kentucky állambeli Adeline óta és engedi ki a déli kisváros áporodott levegőjét, ami korábban Grace Salter otthona volt, mikor az anyja még kötelességtudóan látta el a baptista gyülekezeti vezető szerepét („lelkipásztor” nem lehetett, mert a Déli Baptista Szövetség elvei szerint nő nem pályázhat erre a címre, sem a hozzá tartozó jelentősen magasabb fizetési besorolásra, hiába van doktorija teológiából és áll több mint egy évtizednyi szolgálat a háta mögött). Grace élete fenekestől felfordult, amikor az anyja leesett a lóról, beütötte a fejét, és az agyrázkódás, valamint az azt követő spirituális élmény, anya elmondása szerint,

felszabadította az elméjét, és segített meghallani az Úr hangját, Grace elmondása szerint viszont kirekesztette őket Adeline-ből, és romba döntötte az életüket.

A kanapék, az ágyak és a szekrények hozzávetőleg már a helyükre kerültek az új házban. Grace anyja a konyhai eszközöket csomagolja ki. Apa pizzázót keres a telefonján. Grace felkapaszkodik az emeletre a meredek, nyikorgós lépcsőn, és belép a szobájába, amit ma lát először, a szobába, amit a szülei is csak az ingatlanügynök fotóiról ismernek, a szobába, ami azért lett az övé, mert sárga a fala és lila virágos matricák díszítik.

Leül a pecsétetes dupla matrakra, amit hároméves kora óta használnál, másra sem vágyik, csak hogy összegömbölyödhessen és alhasson egyet, de nem tudja, hol van az ágyneműje. Az ötnapnyi zötykölődés, gyorskaja és motelekben kuporgás után legszívesebben magára zárna az ajtót, és egy darabig ki sem jönne, arra meg végképp nem vágyik, hogy edényes dobozokon ülve egye a papírtörülközőn feltálatlalt pizzát.

Elnyúlik az ágyon, és a csupasz plafonra szegezi a tekintetét. Hosszasan tanulmányozza a sarokban éktelenkedő vízfoltot. Szeptember eleje van, jóformán még nyár, de Oregon már csak ilyen, köztudomású, hogy itt egész évben párás a levegő, mint az Grace kiábrándító internetes kutatásából kiderült. Grace azon töpreng, vajon rakjon-e ki vödörket, arra az esetre, ha beázna a szoba. „Légy résen!” Nem ez a fiúcserkész jelmondata? Honnan tudná; ő lánycserkész volt. Az ő csapatát csak a kötés meg a marcipánkészítés fortélyaiába avatták be.

Grace az ablak felé fordul, de a pillantása megakad a repedezett fehér keret alatti részen. Falba karcolt szavak, mint egy börtöncellában, a friss szavak áthatolnak az évtizedes festéken, a foltokban hámoló sárga, aztán kék, aztán fehér rétegeken:

Öljetek meg!

Már úgylis halott vagyok.

Grace elakadó lélegzettel bámulja a szavakat, olvassa egy idegen ember fájdmát, aki nyilvánvalóan ebben a szobában élt és aludt. Vajon az ágya is ugyanitt állt? A teste már kihatározta magának ezt a darabot, ahol most Grace fekszik?

Milyen intímek ezek a kurta szavak! Milyen magányos lehet az az ember, aki csak így kikiabálja a fájdmát a vakvilágba!

A város túloldalán Erin DeLillo a *Star Trek: Az új nemzedék* ötödik évadának tizenegyedik epizódját nézi. Az epizód címe: „Hős kultusz”. Egy sérült, árva fiúról szól, aki érzelmileg közel kerül az android Data parancsnokhoz. A fiút lenyűgözi Data kiemelkedő intelligenciája és sebessége, de leghőbb vágya, hogy Datához hasonlóan benne se támadjanak emberi érzelmek. Ha ő is android lenne, nem lenne ilyen szomorú és magányos. Ha android lenne, nem gyötörné a büntudat a felelőtlensége miatt, aminek következtében felrobbant az űrhajója, és a szülei is meghaltak.

Data egy android, aki ember akar lenni. Kívülről figyeli az embereket. Datához hasonlóan Erint is gyakran összezavarja az emberek viselkedése.

De Datától eltérően Erin nagyon is érző lény. Kifejezetten az. Egy csupasz idegvégződés, amihez a világ összes ingere elér.

Anya rászól:

– Olyan szép idő van! Menj ki a levegőre!

Anya mindig felkiáltójelekben beszél. De Erin bőre majdnem olyan fehér, mint Datáé, könnyen leég. Nem bírja a meleget, az izradást, nem tűr semmiféle kellemetlenséget, ami arra emlékezteti,

hogy egy tökéletlen emberi testben él, ezért is áztatja magát a fürdőkádban minimum naponta kétszer (a zuhany kizárva – mintha tűvel szurkálnák a bőrét). Az anyja tudja ezt, mégis folyton olyan dolgokkal jön, amiket a normális anyukák mondanak a normális gyerekeiknek, mintha Erinből valaha is normális gyerek válhatna, mintha világeletemben erre vágyott volna. Erin leginkább olyan akar lenni, mint Data.

Ha az óceánnál élnének, Erin valószínűleg szívesebben dugná ki az orrát a házból. Talán még a ragacsos naptejet is elviselné a bőrén, ha cserébe egész nap köveket emelgethetne és lajstromba vehetné, mit talált: a gerincteleneket, például a puhatestűeket, a csalánozókat vagy a soksertéjúkat, amik Erin véleménye szerint mind erősen alulértékelt lények. A régi házukban, a Seattle nyugati részén lévő Alki Beachen csak kilépett az ajtón, és az egész napját különféle életformák keresgélésével tölthette. De ez még akkor volt, amikor Seattle-ben éltek, és nem történtek meg azok az események, amik miatt Erin arra a megállapításra jutott, hogy „normálisnak” lenni sokkal több macerával jár, mint előnnyel, és amit az anyja azóta sem hajlandó elfogadni.

Az a baj az emberekkel, hogy túlságosan elfogultak önmagukkal és úgy általában az emlősökkel szemben. Mintha a méretes agy és az elveszülés a felsőbbrendűség megkérdőjelezhetetlen ismérve volna. Mintha a szőrös, lélegző világon kívül nem is létezne más. A víz alatt egy egész univerzum vár felfedezésre. A mérnökök ma már olyan hajókat építenek, amik több kilométerrel a vízfelszín alatt haladnak. Erinnek feltett szándéka, hogy egyszer majd ő is tervez egy ilyen hajót, amit ő fog vezetni, tengerbiológusi és mérnöki diplomával a zsebében. Korábban soha nem látott lényekre bukkan,

nyilvántartásba veszi őket, nevet ad nekik, elmondja, hogyan keletkeztek, és pontosan hol van a helyük az élet tökéletesen összehangolt hálózatában.

Erin, mondjuk ki kereken, betegesen rajong a természettudományokért. Ő maga is tudja, hogy ez az aspergeresek jellemző tulajdonsága, ahogy sok minden más is, amit megfigyelt magán: a nehézkes érzelmkifejezés, a félszegség, a helyzethez nem illő viselkedés. De mit tegyen? Ő ilyen. A többiek döntöttek úgy, hogy sztereotípiákká teszik ezeket a tulajdonságokat.

Erin egyvalamiben biztos: bármit teszel, az emberek úgymint beskatulyáznak. Így vagyunk kódolva. A lustaság az alapállapotunk. Kategóriákba soroljuk a dolgokat, hogy könnyebben megértsük őket.

Pont ebben rejlik a tudomány vonzereje. Bonyolult és hatalmas, ugyanakkor elképesztően átlátható és rendezett. Erin azért imádja a tudományt, mert szisztematikus, logikus, minden információ beillik valamilyen rendszerbe, még ha elsőre nem is látjuk, melyikbe. Olyan vallásos áhítattal hisz a rendszerben, mint mások Istenben. Az evolúció és a taxonómia megnyugtatja. Mind a kettő stabil és helyes.

De itt van a véletlen, egy bosszantó probléma, ami fölött Erin sehogyan sem bír napirendre térni, és amit feltett célja minél jobban megismerni. Azért vannak emberek a földön, azért haladtuk túl az első egysejtű organizmusokat, mert közbeszólt a mutáció, egy kiszámíthatatlan, meglepő és nem tervezett jelenség, amit Erin kifejezetten rühell. Ezért nézik le a vegyészek, a fizikusok és a matematikusok a biológusokat. Túl sok minden esik kívül a hatókörünkön, az értelem, a logika és a kiszámíthatóság törvényein. A biológia ezért nem az egyenletek tudománya, hanem a sztoriké.

Erin annak akar utánajárni az evolúcióval kapcsolatban, hogy néha miért a váratlan és előre el nem tervezett dolgok a legszükségesebbek. A véletlen kisiklások táplálják az evolúciót, amikor egy hal már nem kopolyával lélegzik, az ivadékai pedig lábat növesztenek uszony helyett. A túlélés záloga sokszor a mutáció, a változás, és a változás rendszerint nem más, mint pusztán véletlen.

Néha a természet szörnyszülöttjei bizonyulnak a legerősebbnek.

A város kicsi, de folyamatosan növekvő mexikói negyedében él egy nagy család, ami öt felnőttet, két tinédzsert, hét tizennégy év alatti gyereket meg egy hervatag, előrehaladott demenciában szenvedő, tisztázatlan állampolgárságú matriarchát foglal magában. És akkor még nem számoltuk a Prescottban meg a környező városokban szétszóródott első, másod- és harmad-unokatestvéreket. Rosina Suarez az egyetlen, akit az anyja egyedül nevel. Az özvegyasszony férje öt hónappal az esküvő után, fél évvel Rosina születése előtt halt meg. Rosina családjában a nagynénik, nagybácsik és az unokatestvérek töltik be az apa szerepét, akik úgy járkálnak ki-be Rosináék lakásába, mintha csak otthon lennének. Anya két sógornőjét, akik ugyanabban az épületben laknak, közvetlenül Rosináék mellett, élő férjjel és nagy családdal áldotta meg az ég. Az ő gyerekeik nem panaszkodnak, nem feleselnek, nem öltöznek feketébe, nem mázoljaék előnytelenre az arcukat, nem nyírják fel kétoldalt a hajukat, és nem hallgatnak '90-es évekbeli számokat, amikben többnyire lányok sikoltoznak.

Rosina családja az Oaxaca-hegységből származik, és zapoték gyökerekkel rendelkezik: a testük zömök, a bőrük olajbarna, az arcuk kerek, az orruk lapos. Rosina apja mesztic volt, és Mexikóvárosból

származott, ami európaibb hely, mint Indio, így Rosina ugyanolyan magas és vékony, mint ő, mindenkit túlnőtt a családban, szinte idegenként mozog köztük.

Legidősebb és egyedüli lányként Rosina anyja köteles ellátni a nagymamát, aki minden adandó alkalommal elkóborol. És mivel Rosina a legidősebb nőnemű gyerek a családban, neki kell vigyáznia az unokatestvéire, emellett pedig rendszeresen besegít a nagybátyja, José éttermében, a La Cocinában, ami a legjobb mexikói étterem Prescottban (sőt, egyesek szerint még Eugene vonzáskörzetében is), és a család legfőbb bevételi forrása. A tanítás vége és a műszakkezdés közötti két és fél órában Rosina a másik nagybátyjánál vigyáz a hét unokatestvérére, miközben Abuelita, a gyerekricsaj ellenére, a sarokban szunyókál a széken, Rosina legidősebb unokatestvére, Erwin pedig, aki végzős a prescottti gimiben, és Rosina véleménye szerint a legnagyobb ingyenélő egész Oregon államban, a számítógépén játszik, a pattanásait nyomogatja, és rendszeres kirándulásokat tesz a fürdőszobába, Rosina gyanúja szerint azért, hogy kiverje magának. Rosina második legidősebb unokatestvére egy uncsi lány, akit semmi sem érdekel, viszont már majdnem tizenhárom éves, így nyugodtan átvehetné Rosinától a fő bébiszitter szerepét. Csakhogy Rosina a legidősebb lány, és mindig az is marad, tehát neki kell besegítenie az anyjának a családi feladatokban.

Hogyan fog Rosina zenekart alapítani, ha minden délután pelenkát cserél, és azzal van elfoglalva, nehogy a kisgyerekek kést dugjanak a konnektorba? Neki a rockot kellene csapatnia, és a színpadon sikoltozni a mikrofonba, nem altatódalt énekelnie a hálátlan unokatestvéreinek, akik a kedvenc fekete farmerjébe kenik a fikájukat, amit az erkélyre kell kiakasztania, mert megint elromlott a

száritógép, hogy ott aztán jól kifakuljon és magába szívja a szomszédból átszivárgó olajszagot.

Nyílik a bejárati ajtó. Az egyik csecsemő vidám rikkantással köszönti az anyját, aki most ért haza a déli műszakból. Szinte be sem csukódik mögötte az ajtó, Rosina már fel is pattan a kanapéről.

– Akkor én mentem, Tía.

Átlép a szanaszét heverő, játéknak csúfolt ócskaságokon, felül a használt biciklijére, és már húz is a fenébe. Észre sem veszi, hogy hányásfolt van a lábán, a pólóján pedig barna folt éktelenkedik, ami vagy banánpüré, vagy kaki.

Másfél kilométerre keletre egy névtelen városrész terül el, amit a prescotti lakosok csak Viskóvárosként emlegetnek. Ez itt a dupla és szimpla lakókocsik meg a düledező kalyibák otthona, az udvarokon nyakig ér a gaz, szinte eltakarja a csenevész fákat. Az egyik lakókocsiban egy menő srác egy lány sós nyakát csókolgatja, ami nem számít kivételes eseménynek. A lány nem a barátnője. A lány már megszokta, hogy vele nem járnak.

A lakókocsi belsejében lévő kis elektromos ventilátor teljes fokon pörög, de a fémdobozban aszalódó testek melege elálmosítja a lányt, és felkavarja a gyomrát. A lány azon morfondírozik, van-e valami elintéznivalója mára. Vajon a fiú észreveszi-e, ha egy kicsit elszunyókál. Megadóan hunyja le a szemét, és várja, hogy a fiú végezzon. Ezek a srácok nem bírják sokáig.

Volt idő, amikor, sok társához hasonlóan, még ő is megszállottan rajongott a hercegnőkért, amikor még ő is hitt a szépség, a báj, a kedvesség hatalmában. A hercegekben. Elhitte, hogy egyszer majd őt is megmenti valaki.

Ma már nem nagyon hisz semmiben.

Egy teljesen másfajta környéken egy teljesen másfajta lány lehunyja a szemét és elengedi magát, a fiú feje a lába között, a nyelvével örömet fest a testére, pont úgy, ahogy a lány tanította neki. A lány elmosolyodik, kis híján felnevet örömeiben, meglepetésében, ahogy a boldogság felbugyog benne és súlytalanná változtatja.

Sosem kérdőjelezte meg, hogy mindez jár neki. Sosem kérdőjelezte meg a teste hatalmát. Sosem kérdőjelezte meg az örömhöz való jogát.

Prescott dimbes-dombos vidékre épült, és a Prescotti Gimnázium diáktestületének elnöke, a kitűnő tanuló, a (ha minden jól megy) Stanford Egyetem leendő orvostanhallgatója, a legmagasabb domb tetején lakik. Most éppen egy tavalyi középkategóriás Forddal (az apjáié a márkakereskedés – „Ford Prescott: A legtöbb eladott Ford az 541-es régióban!”) áll be a három férőhelyes családi garázsba, mert letelt a műszakja az idősek otthonában, ahol önkéntesként dolgozik (bár ezt természetesen sosem hangoztatná nyilvánosan). A „nyugdíjas közösség” kevésbé sértő kifejezés, ami fontos; ő nem szívesen bántana meg senkit. A világért sem vallaná be, mennyire kikészítik az öregek, mekkora erőfeszítésébe kerül, hogy ne hányja össze az épületet, és munka után milyen kétségbeesett megkönnyebbüléssel bógi el magát, amikor belép a forró zuhany alá, hogy lemossa magáról a molyirtó és a tejbepapi keverékét idéző öregszagot. Kifejezetten azért választotta ezt a munkát, mert tudta, hogy ez jelenti számára a legnagyobb kihívást, hogy ez a siker kulcsa: ha bátran szembenéz a kihívásokkal.

Fejben összeszámolja, hány órát dolgozott eddig. Ezt az adatot is beteszi a kedvenc számai közé: tanulmányi átlag (4,2), különórák

száma (eddig tíz, és ez még csak több lesz), az érettségiig hátralévő tanítási napok száma (száznolcvan, huh!). Annak idején megfogadta, hogy ő nem végzi úgy, mint az anyja, a tősgyökeres prescottti, aki majdnem befutott, de végül abbahagyta az egyetemet, hogy feleségül menjen a középiskolai szerelméhez. Persze, végül gazdag lett, de sokkal többre is vihette volna. Most nem csak egy autókereskedő felesége és a helyi könyvklub vezetője lenne. Csupán karnyújtásnyira volt a lehetőségtől, hogy legyen belőle *valaki*, de egy másodperccel azelőtt, hogy nyakon ragadhatta volna, lemondott róla, és eliszkolt.

Három kilométerre nyugatra egy lány az interneten böngész, azt keresi, hogyan szabadulhatna meg könnyen tíz kilótól.

Fél kilométerre keletre valaki már harmadszor ellenőrzi, hogy jól magára zárta-e a fürdőszobajátót. A tükörbe néz, és próbál nem finctorogni, majd óvatosan felkeni az anyja táskájából elcsent rúzst, véccépapírt töm a szupermarketből lopott melltartóba, és bandzsítani kezd, hátha így másnak látja magát.

– Lány vagyok – suttogja. – Nem Adam a nevem.

Az autópálya túloldalán egy lány életében másodszor szexel a barátjával. Ezúttal nem érez fájdalmat. Ezúttal készségesen mozgatja a csípőjét. Ezúttal kezdi megérteni, mire ez a nagy felhajtás.

A szomszéd városban két barátnő megpusztilja egymást. Az egyik azt mondja:

– Ígérd meg, hogy senkinek sem mondom el!

A másik azt gondolja magában: *Mindenkinek el akarom mondani.*

Egy lány tévét néz. Egy másik videójátékozik. Mások rész munkaidőben dolgoznak, vagy a kötelező olvasmányokat bújják. Néhányan céltalanul ögyelegnek a eugene-i bevásárlóközpont körül, remélve, hogy valaki felfigyel rájuk.

Egy lány felnéz az égre, és arról ábrándozik, hogy a felhők hátán egy másik vidékre vándorol. Egy másik a földet túrja, autópályaszerű alagutat képzel maga alá.

Egy másik államban egy láthatatlan lány, akit Lucy Moynihannek hívnak, egy sztorit próbál kivenni a fejéből, ami az egész hátralévő életét meghatározza, és amit senki sem hisz el neki.

GRACE.

Az a baj, hogy ha az anyád tökéletes, még akkor sem bírsz haragudni rá, ha tönkreteszi az életed. És ezt most ne valami idézőjeles, ironikus tinihangon előadott jelzőnek vegyük. Szó szerint tökéletes, gyakorlatilag szent. Igaz, szigorúan véve csak a katolikusokat avatják szentté, Grace családja pedig nem az. De mik is ők pontosan? Baptistáknak biztosan nem baptisták. Kongregacionalisták? Egyáltalán létezik még ilyen?

Grace apja szerint az oregoni Prescott jobban összeegyeztethető a család életfelfogásával, mint a Kentucky állambeli Adeline. Különös érzéke van ahhoz, hogy még a szar dolgokat is jó színben tüntesse fel. Végül is marketinggel foglalkozik. Például, abban is megtalálta a pozitívumot, hogy el kell költözniük az eddigi otthonukból, amin kívül Grace nem ismer mást, mert (a volt) egyházuk konkrétan kiátkozta őket a városból. Apa ezt úgy értelmezte, hogy a család végre megmutathatja, mennyire állhatatos és rendíthetetlen. Most végre megszokják, hogy kivágják a kuponokat az újságokból, minimalizálják a vécépapír-fogyasztásukat, és új rizses meg babos recepteket keresnek, amíg anya új állást szerez magának, Grace pedig megpróbál

bógés nélkül átvészelni egy teljes tanítási napot. Amíg a szülei az állhatatosságát meg a rendíthetetlenségét gyakorolták, Grace próbált úgy tenni, mintha nem zavarná, hogy a barátai, akiknek a zömét még az óvodából ismerte, szemrebbenés nélkül dobták, mert az anyja leesett a lóról, beütötte a fejét, és arra a felfedezésre jutott, hogy Isten jóval liberálisabb arc, mint azt a gyülekezetben hiszik.

Anya az egyház szempontjából ott követte el az első hibát, hogy nőnek született, ami még azelőtt történt, hogy beütötte volna a fejét. A fehér öregemberek zöme (egy olyan gyülekezetben, ami többnyire fehér öregemberekből áll) karba tett kézzel, összevont szemöldökkel hallgatta anya vendégprédikációit, alig várta, hogy az igazi lelkész átvegye a szót és megtartsa a saját prédikációját. Anya már a balesete előtt is túl frivol volt az ízlésükhöz képest, túl sokat fecsegett szerelmi ügyekről. De igazából akkor szabadult el a pokol, amikor fogta magát, és összeadta azt a két meleg srácot, akik kutyakozmetikát üzemeltettek a városban. Nem elég, hogy a menesztése előtti utolsó prédikációjában a gyülekezet figyelmébe ajánlotta a bosszantó tény, hogy Jézus válogatás nélkül mindenkit szeret és elfogad, még külön célzást is tett arra, hogy Krisztus tulajdonképpen barna bőrű szocialista. Ráadásul az a pletyka keringett róla a városban, hogy valaki hallotta, amint rózsametszés közben azt kiáltja:

– Rohadt Leviticus!¹

Grace anyját tehát egyik napról a másikra, többévnnyi szolgálatot követően megfosztották a nőegylet igazgatói, valamint a Nagy Megváltó Első Baptista megaegyház vendégelőadó címetől, aminek következtében az adeline-i és a három szomszédos megye majdnem hétezer egyháztagja között is azonnal kiátkozottá vált. Apa csak

¹ Mózes harmadik könyve, nevezik Leviták könyvének is (a szerkesztő megjegyzése).

nemrég indította el az online marketinges vállalkozását, így egyelőre egy petákot sem keresett. De még a gyors elszegényedés sem esett olyan rosszul, mint hirtelen barátok nélkül maradni egy kisvárosban, ahol mindenki ismeri egymást. Senki sem ült Grace mellé a menzán. Graffitik lepték el az öltözőszekrényét, amik közül a legfurcsább a „ribanc” meg a „kurva” volt, mivel Grace akkor még szűz volt, és azóta is az maradt. De így sértegetik a lányokat, ha meg akarják alázni őket. Grace tehát a tanév hátralévő részében egyedül ebédelt a tornatermi mosdóban, napközben a tanárokon kívül senkivel sem beszélt, de a szüleinek fogalmuk sem volt semmiről. Anyát teljesen lekötötte az álláskeresés, apát pedig az ügyfelek hajkurászása; Grace tudta, hogy az ő fájdalma egyelőre mellékes.

Grace nem igazán tudná megfogalmazni, mit érez most, de az biztos, hogy nem a költözés miatt szomorú. Adeline világosan kinyilvánította, hogy barátság és vendégszeretet szempontjából már semmit sem nyújthat Grace-nek és a családjának. Grace már előtte is alacsony, ám stabil státuszt foglalt el a társadalmi hierarchiában a szűk baráti és ismeretségi körével, a szigorúan beszabályozott viselkedésével és beszédtemáival. Grace már akkor, a jól bejáratott rendszer ellenére is sejtette, hogy valami nem stimmel. Tudta, mi a dolga, ugyesen játszotta a szerepét, de ennyi volt az egész: színjáték. A szíve mélyén mindig is érezte, hogy csak alakoskodik.

Titokban talán mindig is gyűlölte a keresztény zenét meg a nyálas, iszonyatosan gagyi keresztény témájú filmeket, amiket péntek esténként néztek az ifjúsági klubban. Titokban talán mindig is gyűlölte, hogy az egész élete az ifjúsági klub körül forog. Talán mindig is gyűlölte, hogy mindennap ugyanannál az asztalnál kell ebédelnie ugyanazokkal a sóatlan lányokkal, akiket nem ő választott és nem is kedvelt különösebben, akik egyszerre voltak félnékek és elviselhetetlenül

ellenségesek a körön kívüliekkel szemben, akik a keresztyéni becsület álcája mögé rejtették a pletykásságukat. Titokban talán fiúbarátra vágyott, akivel kedvére smárolhat. Talán olyan dolgok izgatták a fantáziáját, amikről tudomást sem szabadott volna vennie.

Grace világléletében valami másra vágyott. Másik városra, másik iskolára, más emberekre. Most végre itt a nagy lehetőség, ő meg be-rezel. Fogalma sincs, mit is akar valójában.

Melyik a rosszabb? Ha megjátsszod magad, vagy ha azt sem tudod, ki vagy tulajdonképpen?

Most, hogy az új tanév az új város új iskolájában egyre fenyegetőbb közelségbe kerül, Grace bármit megadna, hogy visszakaphassa a régi, jól megszokott életét. Lehet, hogy a legkevésbé sem volt kielégítő, valószínűleg még csak igaz sem volt, de legalább biztonságosnak hatott. Kiszámíthatónak. Otthonosnak. Ezek hirtelen mind nagyon kecsegtetően hangzanak.

De most itt van, ezen a fura helyen, amiről még azt sem tudja, kisváros-e vagy külváros, a sikertelen múlt és az ismeretlen jövő között, a purgatóriumban. Holnap kezdődik az iskola, vasárnap anya először prédikál az új templomban, de valahogy semmi sem klappol. Ez a hely kicsit sem otthonos.

Grace-ben felmerül, hogy talán imádkoznia kellene. Hogy útmutatást kérjen. Hogy kitarja a szívét Isten előtt. De pillanatnyilag kisebb gondja is nagyobb Istennél, túl kell élnie a középiskola első évét.

Grace rájön, hogy honvágya van. De hogy érezhet honvágyat egy olyan hely iránt, ami már nem is létezik?

És hogyan kezdjen új életet, ha még azt sem tudja, ő maga kicsoda?

ROSINA.

A franc egye meg ezt a semmirekellő Erwint, az összes nagybácsit, mamit, Tía Blancát és Tía Marielát, akik mind azt hiszik, hogy Rosina a csicskájuk, a franc egye meg az ósdi hagyományokat, amik mind őket igazolják, a franc egye meg ezt a biciklit meg az elgörbült kerekét, a franc egye meg ezt a várost, a kátyúkat meg a málladozó járdákat, a franc egye meg Oregont, a franc egye meg az esőt, a sutytyókat, a focistákat és mindenkit, aki a La Cocinában eszik, de borralót nem ad, és szétdobálja a zsíros szalvétáit, hogy Rosinának legyen mit felszedegetni!

Abuelitával nincs gond. Rosina szereti a nagyanyját, és ragaszkodik hozzá, ami nagy szó nála. Annak dacára, hogy Abuelita a halott lányának, Aliciának hiszi Rosinát, aki soha nem tette ki a lábát a mexikói szülőfalujából. Annak dacára, hogy Abuelita kedd este, egy óvatlan pillanatban elkóborolt otthonról, és egészen a másfél kilométernyire lévő, valamivel szebb és fehérebb környékig jutott, ahonnan az a Melissa nevű csinos pomponlány hozta haza, akibe Rosina már hatodik óta szerelmes. Rosina, miután egy órán keresztül sírt, és az egész környéket körbeciciklizte Abuelita miatt, kopogást hallott,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és amikor kísért szemmel, kócosan, taknyosan ajtót nyitott, maga a megtestesült szépség és kedvesség állt a küszöbön: Melissa, a pomponlány, aki angyali mosollyal, sugárzó tekintettel szorongatta Abu-elita kezét.

– Nézd csak, kit találtam! – mondta a pomponlány, mire Abu-elita arcon csókolta, és így szólt:

– Eres un ángel.²

Majd besétált a házba, és Rosina lányos zavarában, egy sietve elmakogott „köszönöm” után, szinte rácsapta az ajtót Melissa szép arcára.

Rosina összerenzen az emlék hatására. Még soha egyetlen lány sem készítette ilyen „Rosínátlan” cselekedetre. Még soha nem bénázott ennyit. Eszébe jut az elcsépelet kifejezés: „megremeg a térde”. Mindig is nyálás, romantikus handabandának tartotta, de most rájön, hogy a saját bőrén tapasztalhatta a dolgot, ami igenis létező fizikai állapot, és haragszik magára, amiért ennyire sablonos, ennyire befolyásolható, ennyire *csitris*.

Keményen tapossa a pedált, abban bízik, hogy a lábában keletkező égő fájdalom majd elfeledteti vele ezt a nyugtalanító vágyat valaki után, akit úgysem kaphat meg. A biciklin ül, széleseben suhan előre, de még ezzel együtt is úgy érzi, hogy nincs kiút, végleg csapdába esett. Eugene-ba nem mehet. Portlandbe még annyira sem. Csupán annyit tehet, hogy céltalanul tekereg a lepukkant városkája utcáin, hátha felfedez valami újat. Néha, eső után, a járdákon csak úgy hemzsegnek a fuldokló giliszták. Néha egy-két elveszett levél is akad. A már megszokott üres üvegek, csokipapírok, blokkok, néhány gombócba gyűrt bevásárlólista. Egy elgázolt állat. Ebben a városban a szemét jelenti az egyetlen újdonságot.

² Angyal vagy. (spanyol)